

Pelbárt Jenő

A bölcsőtől a papírgyárig – aki beleszületett a papíriparba II. rész

Interjú Szőke Andrással

PJ: – Az előző számban ott hagytuk abba a beszélgetést, hogy létrejött a Dunabox, aminek az igazgatója lettél. Mi történt ezután ?

– Ezt követően a Dunapack kilépett a Kereskedelmi Igazgatóságából, megszűntette a Lignimpexen keresztül történő eladást és bekebelezte az egész – saját tevékenységéhez kötődő – exportot és importot is.

PJ: – Mikor történt mindez?

– Ez még mindig csak 1991. Egy viszonylag rövid folyamat volt, de miután

Vevőtálalkozó a Dunafimmél, 1994

nézeteltéréseim támadtak az akkori kereskedelmi vezetővel, úgy döntöttem, hogy elmegyek a Dunapacktól. Nem én voltam az egyetlen, akit ez a lépés foglalkoztatott akkor. Viszont Szikla Zoltán ekkor vette át a Dunaújvárosi Finompapírgyár vezetését és rábeszélte a maradásra, odahívott értékesítési igazgatónak. Két évig csináltam, majd jött egy átszervezés, amivel a Dunapackot kétfelé választották, különvált a

Zágráb, 1992

Spliethoff rendezvény, 1996. április 27.

papírgyártás és a feldolgozás. Szikla Zoltánnak megszűnt a Finompapírgyárban a posztja, visszakerült a Dunapack papírprofil vezetőjének és visszahozott engem is a papírgyártás értékesítési igazgatójának.

PJ: – Egész pontosan hova?

– A Dunapack Csomagolópapírgyárához. Ebből alakult később egy újabb divízió megosztással a Dunapack papírfeldolgozó és a Hamburger Hungária csomagoló alap-

anyaggyártó. Azóta az összes papírfeldolgozó egység Dunapack, míg az összes alapanyaggyártó egység pedig Hamburger név alatt működik a Prinzhorn csoporton belül. A korábbiak mellett a német, az osztrák, a lengyel és a bolgár is.

PJ: – Innen mentél nyugdíjba?

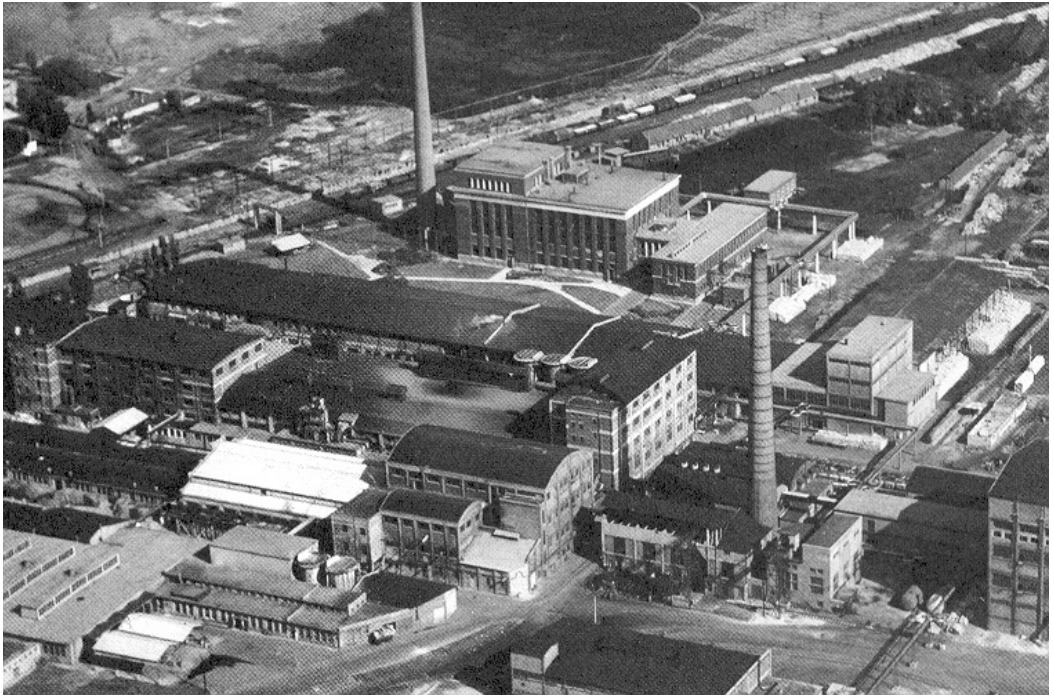
– Majdnem, de mégsem teljesen. 2004. év végén töltöttem be a 62. évemet, akkor nyugdíjaztak, mint értékesítési igazgatót.

Karácsony, 2002

Prima, Berlin

Múlt századi papírgyári látkép

Elmentem ugyan nyugdíjba, de egyúttal azt a feladatot kaptam, hogy bővítsem, építsem ki az egész papírgyártó csoport papírértékesítési részét Kelet-Európában.

PJ:– Miből állt ez a fejlesztési munka?

– A Dunapack Csomagolóanyaggyáron belül kereskedelmi ügynök lettem, területi értékesítési igazgató. Kapcsolatban voltam az összes Prinzhorn papírgyárral, a magyarokkal (Csepellel és Dunaújvárossal is), az osztrákkal, a némettel és adtam el mindegyiknek a papír termékeit Romániába, Moldáviába, Bulgáriába és egy ideig Horvátországba is. Építettem a csoporton kívüli piacot.

PJ: – Meglehetősen nagy volt a terület. Hogy bírtad energiával?

– Valóban nagy terület és nagyon húzós, embert próbáló feladat volt. Sok mindent sikerült elérni. Volt néhány nemzetközi cég, akikkel a kapcsolatot nem nagyon akarták ápolni. Például a Duropacknak és a Rondonak Romániában nagyon erős pozíciója volt. A napi munka szintjén sikerült a budapesti és a román Rondo piacot is lefedni, de másokhoz is bejutottam. Mind-egyiknek megvan a saját specialitása és külön piaca. Hiába konkurenciák bizonyos szempontból, Magyarországon és Nyugat-Európában is részben más profilúak. Az a véleményem, hogy az 50% feletti piaci hányad mindig veszélyezte-

Zellcheming, Wiesbaden, 2005. május

tett. Közgazdasági szempontból, értékesítési oldalról inkább a 35–40%-os piac az elviselhető. Tehát ami felette van, az már veszélyes, az spekuláció, arra hosszú távon nem lehet számítani. Ezt a Dunapacknál éreztük is folyamatosan. Nagy nemzetközi cégek esetében úgy van (a papírgyártásnál kevésbé, de bizonyos mértékig ott is), hogy kettő-három osztatúnak kell lennie a piacnak, mert normális körülmények között senki nem hajlandó az üzletét feltenni csupán egyetlen lapra egy ilyen jellegű profilban.

PJ: – Ez a piacépítési korszakod mikor ért véget?

– A Dunapack 4-es gépéről 2009. április 4-én gördült le az utolsó tekerics papír. Ezt követően 2009. december 31-én ért véget az életemnek ez a szakasza. Akkor megszűnt a kapcsolatunk, a kollégák közül is sokan

elmentek nyugdíjba. Kicsit el is fárasztott az, hogy ebben az időszakban mindennap le kellett járnom Dunaújvárosba. Akkor már erősen megmutatkozott az is, hogy a nagyteljesítményű Hamburger 7-es gép belépésével más szerkezetre lesz szükség az eladásban is. Szinte teljesen át is szervezték az egész kereskedelmi értékesítést, többen el is mentek a cégtől. Aztán a Prinzhorn csoport szintjén a papírgyártás is átszervezésre került, más szelek fújtak, ideje volt már tényleg nyugdíjba menni.

PJ: – Azóta eltelt kilenc év, közben mivel foglalkoztál és most mivel foglalkozol?

– Elég hosszú ideig maradtam még a MTESZ-ben, a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesület Papíripari Szakosztályának elnökségében. Megmaradtak a különféle társadalmi kapcsolataim, a hagyományőrzésben is kivettem a részem.

Néhány alkalommal kiállításokon vettem részt, nyelvtudásommal és régi kapcsolataimmal segítettem a céget. Aztán egyrészt úgy gondoltam, hogy ha nincs olyan hátterem, ahol én beavatkozni tudok, másrészt azáltal, hogy minden Dunaújvárosba került és kevésbé a személyes kapcsolatokra épült, úgy éreztem, hogy akkor ebből már célszerű visszavonulni.

Papíripari konferenciákon persze azóta is rendszeresen részt veszek. Emellett mindig segítettem a *Papíripar* szakfolyóirat megjelenését cikkeimmel (eddig is és most is). Tagja vagyok a szerkesztőbizottságnak és a lektori munkából is kiveszem a részem.

PJ: – A papíriparban eltöltött hosszú évtizedek alatt rengeteg tapasztalatra tettél szert. Mit tartottál legfontosabb szempontnak a szakmai és magánemberi kapcsolataid során?

– Nálam az emberi kapcsolatok voltak mindig a legfontosabbak és úgy érzem, hogy ezért tudtam magamnak tiszteletet kivívni munkatársként és vezetőként is. Ennek az a máig ható egyik következménye, hogy az üzemi tanácsok értekezletein – amelyeket a Prinzhorn csoporton belül tartanak – rendszeresen felkérnek, hogy a magyar üzemi tanácsok egy részének én legyek a kísérője, tolmácsa és segítője.

PJ: – Akkor tehát mégsem szakadtál el teljesen a papíripartól, hiszen tanácsadóként jelen vagy?

– Igen, tulajdonképpen szakmai tanácsadó vagyok, bár ezek csak eseti megbízások. A dolog szellemi oldalát tekintve tehát továbbra is kapcsolatban vagyok valamilyen szinten a céggel, bár a korábbiakhoz képest teljesen más oldalról. Nem a

A csepeli 6-os papírgép leállása, 2005. május 29.

felső vezetéssel, hanem a közép és az alsó szint közötti kapcsolatrendszerben. Egy évben kétszer valamelyik gyáregységben megnézzük, hogy merre haladnak. Itt találkozunk szakmabeli emberekkel és ezt hasznosnak tartom, szívesen elmegyek.

Emellett évente van két olyan rendezvény, amelynek közreműködöm a szervezésében és rendszeresen én vezetek le elnökként. Az egyik a tavaszonként megrendezett *Csomagoló nap*, ahol a csomagolás fejlesztésével kapcsolatos előadások hangzanak el. Különböző gépgyártók és fejlesztő cégek ismertetik az újdonságaikat. Célja elsősorban az, hogy a résztvevőknek minden évben továbbképző oklevelet tud kiadni az Óbudai Egyetem. Ebben valamilyen formában a CSAOSZ és a PNYME is benne van. Többek között a vonalkódosok

Csepeli és pitteni értékesítési vezetők találkozója 2005-ben

A 4-es papírgép utolsó tekercse, 2009. április 4.

CS+P konferencia, 2016 tavaszán

és a környezetvédők is (amíg voltak) tartottak előadásokat. Ezen a rendezvényen kicsit a csomagolás-fejlesztés határait feszegető, vagy azokat különféle összefüggésbe hozó előadók is előfordulnak. A nap folyamán mintegy öt-hat érdekes előadást hallgatunk meg.

A másik összejövetel a Magyar Tudomány napja alkalmából megrendezett *Fiatál Diplomások Fóruma*, amely minden évben november környékén van, a tudomány hónapjában. Ezen a doktoranduszok, az új diplomások és esetleg a téma iránt érdeklődő szakemberek jönnek össze, ahol elhangzik hat-nyolc előadás. Elsősorban azok számolnak be eredményeikről, akik valami újat találtak meg vagy újat keresnek. A résztvevők számára ez is egy jó kapcsolattartási lehetőség.

Idén már nem, de tavaly előttig még a csepeli hullámosokat képviseltem küldött-

ként a PNYME küldöttgyűlésen. Ma már a létszám annyira lecsökkent és a Dunapack érdeklődése is megváltozott, hogy érdemi munka hiányában nincs értelme ezen részt venni.

Pf: – A magánéleled hogy alakult, mire vagy inkább kikre vagy büszke?

– Hét unokám van, tizennégy évestől huszonöt évesig, akikkel szemben mindig vannak kellemes nagyapai kötelességek. Rájuk nagyon büszke vagyok. A feleségem sajnos olyan egészségi problémával küzd, hogy már nyolcadik éve állandó segítségre szorul és ezzel is megvannak a napi teendőim. Emellett természetesen rendszeresen találkozom a volt „útitársakkal” itthonról és külföldről. Őszintén el kell mondanom, hogy ezeken a találkozókön – akár itthon, akár külföldön – csendben

mindig megköszönöm nekik, legyenek vezetők, munkatársak, beosztottak, hogy egyengették fejlődésem, előrehaladásom, sikereim útját. Néha pedig elgondolodom, hogy magam részéről a szakmai ismeret, tapasztalat és emberbaráti kapcsolatok továbbadása területén mindezt a jót

– Ezt tulajdonképpen nem is olyan könnyű megmondani. A kezdetektől – amikor végleg elköteleztem magam a szakma mellett –, aktív voltam 2009-ig. Addig akkor az 49 év, de még azt követően is három évig nagyon aktívan működtem, tehát az mindösszesen 52 év, de nem

Hamburger Hungaria Dunaújváros most

viszonzásul én is elégszer megteszem-e? A szűkebb baráti körrel is évente kétszer-háromszor mindig elmegyünk valahová 3–5–7 napra kirándulni. A családi ünnepek pedig szintén tágabb körben teremtenek kellemes élményeket. Mostanában így telnek a napjaim.

PJ: – Ha összegezni szeretnénk a munkás évek számát, valójában hány évet töltöttél el a papír-iparban?

szakadtam el teljesen azóta sem, még most is ott vagyok lélekben és morálisan.

PJ: – Köszöm a beszélgetést. Külön köszönet illet azért, mert segítetted a pusztulásra ítélt PKI könyvtár megmentését, és azért, hogy lektori munkáddal támogatod a Papíripar folyóiratot. A tapasztalatokban és sikerekben gazdag papíripari életút további szakaszán – a hasonlóan tevékeny és remélhetően még számos szakmai élményt is hozó, elkövetkező évekhez – további jó egészséget kívánunk!